

S.A.P.

LA REVISTA DE L'AECH

SEMPRE A PUNT!

OCTUBRE 2018

Editorial

Molt bones SAPeros!!!

Com sempre, donem la benvinguda al nou curs amb les memòries dels campaments i rutes!

Hem recollit doncs el llibre d'or de cada branca (i el de cuina i intenció també és clar!). En ells, els monitors i socis han narrat les vivències d'aquest passat estiu.

Per als que llegiu per primera vegada us donem la benvinguda i aprofitem per a fer-vos cinc cèntims, de la revista i la seva evolució.

El S.A.P. és un projecte que fa anys i anys que està en funcionament. De fet, els monitors i socis que ara la duen a terme, la llegien en format paper quan eren petits. Posteriorment, i amb la intenció de fer-la més ecològica i accessible, la vam passar a format digital, amb el qual fa més aviat poc hi hem afegit el component interactiu perquè també pugueu veure vídeos, escoltar cançons, i navegar pels enllaços que ens proposen els redactors!

Per últim animar-vos tant a nouvinguts com a veterans que ens envieu un article, o que ens escriviu per qualsevol dubte o suggeriment a:

sap@aech.cat

Gràcies!

Sempre A Punt!

Índex

Si voleu llegir un article en concret, cliqueu sobre el seu nom aquí l'índex i anireu directes.

Si voleu follejar tota la revista, podeu passar la pàgina com si fos una revista de veritat o clicar al número de la pàgina per saltar a la següent!

Llibre d'or

Les aventures s'han de viure

Tot allò que és especial, o que no fem habitualment, pot ser una aventura; i durant els campaments tot es surt de la rutina. Aquest any, tot i tenir una camada bastant veterana, el que ens trobem al prat de la Vall Fosca ens sembla nou i emocionant.

El prat és molt diferent del de l'any passat i està pler de racons nous per descobrir: hi ha una casa amb una història tenebrosa sobre unes bessones, el riu baixa amb molta més aigua que l'any passat i ens podem deixar anar per el corrent com si fos una espècie de tobogan.

Un cop descobert l'entorn, és el moment d'instal·lar-nos a les tendes i conèixer els nostres companys de colla amb qui conviurem tot el campament. També busquem el racó, que és un lloc “privat” per a castors i llúdrigues on fem activitats, motivacions, revisions i consells.

El primer dia ens trobem amb un missatge que ens convida a una festa índia, i descobrim que la Vall Fosca és un indret misteriós on habita la llegendària tribu Wenja.

El temps passa i aprenem a conviure dins el poblat Wenja a través de construccions i altres activitats; en una d'aquestes activitats, ens quedem una hora tancats dins un hotel atrapat als anys 20 del segle passat, per sortir d'aquest hotel ho hem de fer a través d'un scape room.

Quan ja estàvem acostumats a fer vida al campament, ens trobem que totes les taules del menjador estan tirades per terra, amb un missatge on diu que la tribu Talak vol prendre el poblat a la tribu Wenja. Per tal d'evitar-ho, hem de fer tot un dia de camí fins al Pont del Diable on trobem les diferents parts d'un tòtem protector.

Castors i Llúdrigues al pont del diable

L'endemà, comencen a sortir problemes entre els membres de la tribu; així que fem un intercanvi de monitors amb rangers i llops durant tot un dia en què realitzem activitats xulíssimes.

Arriba el primer divendres del campament, i ja som uns indis experts; és per això que durant la pista americana hem de començar a ajudar en les tasques diàries a la tribu, que comporten acabar plens de fang, pintures i menjar. Així que després de tant treballar, toca una dutxa gelada ben merescuda i una estona per banyar-se al riu. Aquest dia, també rebem la visita de Mansa Mussa (un rei que era pobre i no ho sabia) i d'uns germans italians barallats entre si.

Contra tot pronòstic, durant una estona de relaxació, la tribu Talak apareix d'imprevist i envaeix el poblat tot obligant als Wenja a fugir. Amb aquest panorama, els rangers i els llops se'n van d'excursió i castors ens quedem sols al campament.

Aprofitem els dies que tenim tot el campament per nosaltres per a rentar la roba, endreçar, fer una samarreta personalitzada i escriure una carta als pares. També és un moment molt útil per conèixer millor tots els membres de la camada i unir-nos entre nosaltres.

Dissabte hem d'ajudar al Gran Castor i la Gran Llúdriga a lluitar un cop més contra els contaminadors; i ho fem tot seguint el nostre lema: anant riu amunt!

A la nit, ens vénen a visitar uns extraterrestres que ens ensenyen les estrelles. Nosaltres, tan cansats com estem, ens quedem quasi adormits.

Tot es trastoca quan diumenge ens despertem amb un préssec gegant al mig del campament. Aquest préssec és un dictador que ens obliga a jugar als “Jocs del Molt Honorable Senyor Préssec”, que consisteixen a eliminar-nos els uns als altres en una batalla on només en pot quedar un. Tot això passa durant un joc de sis hores que, de fet, no sembla que hagi d'acabar mai.

Joc de 6 hores

Després de tantes emocions fortes marxem d'excursió de dos dies a Estavill. El camí és llarg i fa pujada, així que quan arribem a dalt estem rebotats. Estavill és minúscul, i sembla un poble fantasma, ja que no hi ha ningú; així que dormir entre les seves parets es fa inquietant, això sí: té unes vistes espectaculars de la Vall Fosca.

Un cop havent tornat al campament, els últims dies passen volant. Durant aquest temps fem els consells i ajudem als Wenja a dur a terme una estratègia des de la clandestinitat: trobar els quatre elements perquè els ajudin a guanyar la batalla final contra els Talak.

Divendres a la nit fem el túnel del terror preparat pels rangers; una de les activitats més esperades de tot el campament en la qual passem moltíssima por (encara que alguns es facin els valents).

L'últim dissabte arriben pioners i rovers. Ens expliquem les històries de rutes i campaments i arriba el moment del judici final; on jutgem els infiltrats Talak que encara queden entre els escoltes, i els fem pagar per les seves malifetes tot tirant-los "pringue" (una barreja pudent de menjar). A la nit, tot l'agrupament celebrem junts el foc de camp, que aquest any és una cerimònia per celebrar la victòria dels Wenja i acomiadar els Talaks morts.

Abans d'anar a dormir arriba l'última revisió del curs, i entre tots repassem el que hem viscut junts. Recordem els moments bons i dolents, i ens adonem que la camada no havia estat mai tan unida com en aquest instant. Totes les vivències al campament són experiències que ens quedaran per sempre. Però és molt important tenir en compte que per recordar-les, aquestes experiències o aventures, s'han de viure. Sabem que la camada canviarà el curs vinent, i és per això que tots junts cridem ben fort i per últim cop el nostre lema:

Riu Amunt!

Castors i Llúdrigues de camí a Estavill

Camada de Castors i Llúdrigues

LLOPS I DAINES

Llibre d'or

Els campament dels llops i les daines

Dimarts a les 9 del matí ens trobem tot l'estol, amb moltes ganes d'arribar al campament i començar 15 dies d'aventura i diversió. Entre cançons i jocs anem fent temps durant el trajecte, desitjant arribar com més aviat millor. Un cop arribem al prat i després de la primera ullada, ens trobem amb el Pau i l'Elena, cansats de treballar perquè el campament estigui perfectament muntat. Ara sí, està tot preparat.

L'endemà al matí els llops i daines ens impliquem a les construccions i encara que som pocs, tota ajuda és benvinguda, un cop finalitzada la feina, ens disposem a explorar el riu per donar-nos compte que aquell indret meravellós ens regalaria moltes alegries durant els 15 dies que ens esperaven. A la tarda vam construir el nostre racó i l'Elena ens va ensenyar el codi Morse, molt utilitzat per jugar entre nosaltres durant els campaments.

Racó de LL/D

L'excursió d'un dia va ser molt maca, sortíem del campament amb els castors, disposats a descobrir els misteris que amaga el Pont del Diable, de 96 metres d'alçada i una fosca llegenda que l'envolta. Després d'una caminada lleugera, vam parar a dinar al bell mig del pont i a la tarda vam iniciar la tornada cap al nostre campament, observant la fauna que ens envoltava.

Durant el Yes We Can vam gaudir de les activitats que els monitors de C/LI i R/G ens havien preparat i vam seguir amb l'estimada i odiada a part iguals Pista Americana, finalitzada amb una guerra de pringue sense pietat, on monitors i escoltes reben a parts iguals.

Fins aquell moment, tot semblava tranquil, però ens esperava l'excursió de 3 dies, que imposava una mica de respecte en ser la primera excursió d'aquesta durada que els membres de l'estol feien. Després d'una breu explicació de com organitzar la motxilla, anem a dormir amb moltes ganes de començar a caminar per fi. No enganyarem a ningú, la primera etapa va ser molt dura, enfrontant-nos a una pujada que semblava inacabable sota el despietat Sol de juliol, però amb valentia i amb la distracció de la Bruna (una gossa que ens va acompanyar durant tot el dia), vam assolir la fita. Les altres 2 etapes van sortir soles i després del primer contacte amb el camí, tot va ser més fluid fins a arribar al campament. Mai oblidarem la nit en què vam haver de prescindir de les tendes per motius climàtics i ens veiem obligats a dormir a un antic safareig, on semblava que el soroll de l'aigua entrant amb força per una escletxa de l'estructura, els mosquits i el terra mullat no ens deixarien agafar el son, però som llops i daines, i cap d'aquests condicionants ens van fer passar una mala nit.

Van ser 3 dies molt intensos en els que vam unir llaços entre nosaltres, patir, riure, jugar, cuinar i sobretot, ser un estol unit.

Un cop al resguard de les tendes del campament, ens submergim en el Joc de 12 hores, en el que ens convertirem en els mags més poderosos de tot el prat, fent pocions, construint escombres voladores, i fins i tot fent un examen!!

Durant el dia de la democràcia, els llops i daines assumeixen el paper del monitor i preparen un seguit d'activitats amb les quals aquests van gaudir com quan eren petits. Per unanimitat dels monitors, l'activitat de construir vaixells amb branques i fer una carrera amb aquests pels ràpids del riu va ser la millor que vam fer durant el campament.

Al ser pocs, els Consells van ser fluidos i amb els llaços de germanor creats dins l'estol, les crítiques constructives ens van ajudar a tots a saber per on havíem de millorar.

Després de passar por al túnel del terror que ens van preparar els Ràngers i Guies i després de resoldre el cluedo, era el moment de rebre als Pioners, Caravel·les i Ròvers amb els braços oberts. Un cop el veredicte del judici final va ser ferm, els acusats van pringar i ja només quedava lloc per a la celebració del gran any viscut per tots els escoltes de l'agrupament.

Un cop els pares (i l'Arnau) van arribar al campament, amb la baixada de banderes i una entrega d'insígnies passada per aigua, l'any es donava per finalitzat.

Aquest any per a l'estol de Llops i Daines ha sigut un xic curiós, ja que estem acostumats a compartir branca amb molts escoltes i en aquest cas, el nostre número era molt reduït. Però ja se sap que el que importa no és la quantitat sinó la qualitat, la qual s'ha vist reflectida a cada matí de dissabte, trobada, excursió i motivació, brindant-nos un any únic i espectacular.

Llops, Daines...
Tant com puc!

Estol de Llops i Daines

Llibre d'or

Sempre a punt!

Dilluns a les 9 del matí comem ha arribar els primers Ràngers i Guies de la Tropa, amb moltes ganes de campaments i de crear més rècords junts. Un cop pujats a l'autocar i tots amb el cinturó cordat donant bon exemple als més petits, iniciem el viatge a Senterada junt amb l'Andrea. Tantes son les nostres ganes de començar al campament que ens es impossible deixar el cul quiet al seient i des de el moment zero comencem a fer de les nostres. Un cop al Prat ens retrobem amb els altres monitors: la Maria, l'Adrià i en Marc, cansat d'una preparació però amb moltes ganes de veure'ns. Ara si, estem tots i això comença.

Al dia següent el campament segueix sent tranquil·let, pel matí toquen les construccions i els Ràngers ho denen tot per deixar el prat ben equipat! Un cop la feina esta feta, descobrim el riu, ens dona temps a fer un banyito i tirar-nos per la corrent (més d'un cop quasi se'ns emporta).

L'excursió d'un dia va ser molt emocionant, sortíem del campament i a conèixer els voltants del campament amb una petita excursió de 12 Km totals a l'estany de Montcortés. Alguns vam aprofitar per conèixer als altre Companys de la Tropa, alguns descobríem poc a poc que caminar no se'ns donava tant malament i d'altres ens vam quedar al final observant la fauna que ens anàvem trobant pel camí. Un cop a l'estany vam dinar i ens hi vam banyar, a comparació del riu, l'aigua estava calenta, alguns ens feina una mica de cosa aquella aigua, ja que no veiem el Fons i ens feia fastig les algues, però va ser molt divertit i refrescant!

Durant el Yes We Can vam fer activitats que els monitors de C/LL I R/G ens havien preparat i alguns després de 5 o 3 anys de campaments fèiem una Pista Americana sencera per primera vegada, descobrint així que no era per tant, inclús que podria ser divertit. Després de tres dies tranquils ve l'excursió de 4 dies, desitjada per alguns i temuda per altres, millor us l'expliquem amb l'himne que van crear les Guies:

*Som ràngers i guies, sempre estem a punt i de ruta caminarem lluny,
però l'Àngel no pot caminar perquè diu que l'han d'operar.
Som ràngers i guies, sempre estem a punt i de ruta caminarem lluny,
m'entres l'Enric peta els pals de mentres els altres cuinen fatal.
Comencem la ruta, ens quedem sense aigua,
en Max fa autoestop i l'Andrea no pot.
Un senyor molt amable, es para ajudar-nos,
treu dues ampolles d'aigua però estava calenta (estava calenta)
Seguim caminant, estem cansats, l'Andrea es mor pas a pas
però el que no sabíem es que ell tornaria (es que ell tornaria)
Arriba el segon dia, la Maria es cau, ningú l'ajuda però ella somriu.
No tenim lloc on dormir però la Soca ens vol acollir.
Després de consells, estem tots sentats, el Team Imen petant granets,
passen les vaques tots callades i el Team Polla passa la corrent.
Creuem el riu, el Pablito i el Marcvi, tenen les millor botes i no es mullen ni un xic!
Veig de color lila, escolto un "pitido", peto la nectarina, fa molta pudor!
Arriba el tercer dia s'ens emporta el vent, el Vito Gonza s'està caient,
tots els altres estem rient i la capelina se'n va corrents.
Som Ràngers i Guies, sempre estem a punt i de ruta caminarem lluny,
mil i una coses ens han passar, qui no les visqui no les creurà!*

Un cop al campament ens espera els Raids, aquest ens van ajudar a tenir una estona per a nosaltres mateixos. A la nit, després d'un dia que semblava molt tranquil, els monitors ens despertaren a les dotze i mitja de la nit amb sorolls de mamuts, tot per començar el joc de 24h! Quina tela! Mig adormits vam haver de muntar els iglús per poder dormir a cobert, després d'això caçar un mamut per guanyar-nos l'esmorzar i avançar a l'edat de bronze. Poques indicacions ens havien donat els monitors, i va ser una mica desconcertant, però es tractava de completar objectius i proves per avançar d'època i guanyar els àpats i estris de cuina. Tots vam aconseguir abans de sopar arribar al Renaixement, inclús els més endarrerits. El joc va acabar amb un únic guanyador la Patrulla I, que acabant una gimcana amb barretes lluminoses va descobrir totes les pistes i va arribar a trobar als monitors, aconseguint així tornar a l'època actual, els altres no van tenir més remei que passar la nit al menjador petit.

Entre resultats de consells i temps lliures els Ràngers i Guies van pensar i construir el túnel del terror, formava part de l'operació del tercer trimestre. Tot començava amb l'història de "las gemelas" al principi del campament i acabava amb el boom, el túnel. La nit començava amb un furor falç, on uns rangers i guies presentaven una mena de teatrillo/furor pensat per les branques més petites. A la llunyania apareixien dos nenes que no eren del campament, semblaven ser "las gemelas" i els monitors posen en marxa el pla d'evacuació, separant als escoltes en grups. El que no sabien els primers grups es que el camí els conduïa a l'inici del túnel del terror que havien estat planejant els Ràngers i Guies. Un camí curt però intens, on et trobaves un home gran estrany, un escolta enmig de les plantes, un altre pujat a un arbre i una ombra amb tises. Estem molt contents amb el resultat final i a tots els castors i llops els hi va agradar!

La fi del Boom indicava també que ja no quedava res per acabar el campament, el Cluedo va passar volant, aquella mateixa tarda van arribar els Pioners, les Caravel·les i els Rovers, saludem a vells Companys i ens expliquen emocionats les seves rutes, no ens queda gaire per fer la primera. Al judici final acaben pringant tots els polis i una caco, en Víctor es va lliurar i encara no sabem com. Després de celebrar la mort dels Talax al foc de camp, ens espera l'última reunió de campaments i de l'any com a Tropa, va ser llarga i intensa, on més d'un va deixar anar una llagrimeta, per no dir que la majoria de nosaltres va plorar recordant el gran any que hem viscut. Entre alts i baixos hem aconseguit, escoltes i monitors estar molt units i s'ha notat revisant el final del campament, més sabent que al dia següent la majoria de nosaltres passaria a Pioners i Caravel·les i els altres seriem, ara si, els més grans del Campament el curs següent.

Com sempre els campaments han sigut la cirereta de l'any i un xute de motivació, tots i totes tornem a casa cansats, però molt feliços, no només per com ha anat, sinó per tots els records, els canvis i amistats que ens emportem a la motxilla.

Ràngers i Guies
Sempre a Punt!

PIONERS I CARAVEL·LES

Llibre d'or

Una rutita, de veranito

Aquest juliol els pioners i caravel·les han viscut una ruta especial, més lluny de casa del que estan acostumats. Tot i haver passat 10h per arribar, no trobaràs ningú de la unitat que et digui que no va valdre la pena!

Dilluns 8

La nostra ruta va començar a l'estació de Sants, amb moltes ganes. Ens vam fer la foto i directes cap al tren. Per la nit vam arribar a Granada i vam dormir a un alberg prou acollidor.

Dilluns 9

Al matí següent vam agafar un autocar, que ens va deixar a tres horetes del refugi de Carihuela. Mentre pujàvem, per sorpresa, ens vam trobar als pioners de la Soca. Vam dormir tots apretadets al refugi però al menys ningú va passar fred!

Dimarts 10

Ens vam aixecar ben d'hora per poder coronar el tercer cim més alt de la península. Amb 3.398m, el Veleta va ser prou fàcil degut a que vam dormir a 3205m. Vam baixar al refugi un altre cop, vam agafar les motxilles i vam partir cap al refugi de Caldera. De camí aprofitem per fer dos tres mils més: el Loma Pelada (3188m) i el Cerro Boto (3187m).

Refugi Carihuela

Refugi de Caldera

Dimecres 11

El gran dia, ens vam aixecar més dora encara, i anestesiats per la son, vam coronar la península quasi sense donar-nos compte. Amb 3.478m, el Mulhacén és el pic més alt que han pujat els escoltes de la unitat. Tot seguit, vam baixar fins a Siete Lagunas. Ens va tocar el sol i vam poder disfrutar de jocs com el Llop i el Pterodáctilo.

Dijous 12

Últim dia de la fase d'alta muntanya. Vam baixar fins a Trevélez, i de camí ens vam tornar a creuar a la Soca. És difícil pensar en un moment en que es senti més afortunat que quan portes tres hores baixant i et trobes a algú pujant. En tot cas vam seguir i vam dormir al càmping.

Divendres 13

Dia de descans. També dia de compra, en que vam comprar tot el pollastre i enciam del poble. Per la tarda consells i piscina.

Dissabte 14

Comença la fase de pobles, i la inaugurarem anant fins al poble de Bubión. Aquí vam dormir en una pista poliesportiva a cel obert. no es una ruta sense vivac!

Diumenge 15

Seguint la fase de pobles anem a un... bosc. Una zona de picnic en mig d'una pineda, anomenada Puente Palo. Aquí vam fer més consells i una batalla de pinyes. Amb bàndols, bandera i tot!

Dilluns 16

Dia prou dur de baixada fins a Lanjarón. Aquí vam dormir en una escola, i vam aprofitar el dia per fer consells i per voltar pel poble de García Lorca.

Mulhacén (3478m)

Siete Lagunas

Consells

Dimarts 17

Últim dia de la fase de pobles i de caminar, anem fins a Dúrcal. Els nens tots decepcionats, s'esperaven una etapa dura i es queixaven que no ho havia sigut tant. Sis hores caminant i ens diuen que no és per tant! En tot cas es nota que ja són tots uns experts en això de caminar. Aquí a Dúrcal vam voltar pel poble també i vam dormir a un poliesportiu. I quin poliesportiu!; amb parets d'escalada, matalassos, lavabos..., de tot!

Dimecres 18

Tranquils per que ja havíem acabat el caminar, agafem un bus que ens porta fins a Granada. Ens vam residir en una residència universitària, amb un amo molt amable. Dia de compra i de turisme.

Dijous 19

Turisme de nou, i pel vespre: visita a l'exterior de l'Alhambra i sessió fotogràfica al mirador de San Nicolás. Després, al sopar de fi de ruta! I un geladet.

Divendres 20

Dia de tren de nou. Poc a remarcar, excepte pel concurs de dibuixos al tren, on es proposa un tema i tothom vota el seu preferit.

Dissabte 21

Dia de campament. Ens retrobem amb les branques més petites, cuina i intendència; i celebrem tots junts el foc de camp.

Diumenge 22

Dia de pares al campament. Celebració preparada pels pioners, entrega d'insígnies i cap a casa!

Pioners Caravel·les
Sempre a Punt!

L'Alhambra

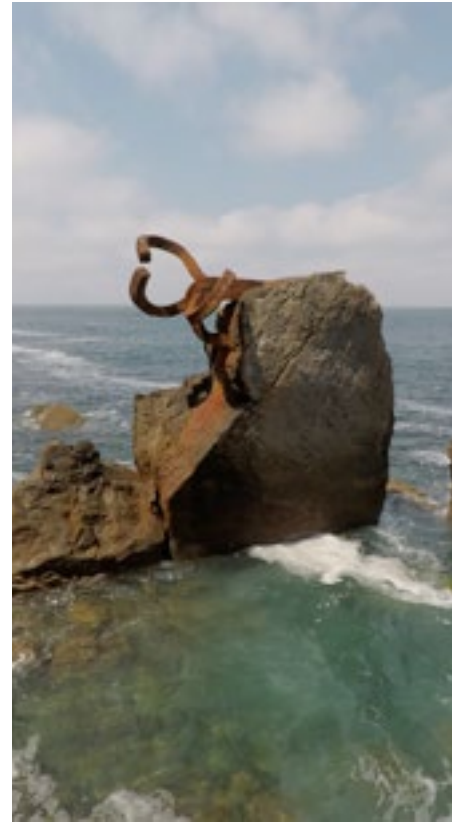

Llibre d'or

Ruta róver, Sant Sebastià-Bilbao

En guany el Clan Al, el clan róver del agrupament, vàrem anar a fer una petita travessa pel País Basc, sortint des de Sant Sebastià fins arribà a Bilbao.

El dilluns dia 9 de juliol, ens vam trobar tots ben aviat al matí a l'estació de Sants per agafar el tren cap a Sant Sebastià. Qui ens ho hauria de dir, 6 hores seguts esclafant la butaca i fent el cul gros, però això no era un problema, ja tindríem temps per caminar.

Un cop arribats a terres basques, tocava fer una mica el "guiri" i això vam fer. Vàrem anar a donar un tomb per la ciutat. Vàrem veure el peine del viento, la catedral, ens vàrem donar un bon banyet a la platja de la Conxa i caminàrem pels seus carrerons i parcs.

L'endemà ja no faríem més el guiri, era hora d'activar-se i posar-se el xip de ruta. El nostre objectiu? Arribar a Zarautz, 19.5 km d'etapa però que cantant, parlant i rient ens varen passar molt i molt ràpid. Un cop instal·lats al càmping, al poble vam baixar i a la platja vàrem observar alguns surfistes com pentinaven les onades o com a mínim ho intentàvem. Un cop inspeccionat tot el poble, vàrem pujar al càmping per veure la posta de sol i menjar-nos uns bons tallarines a la carbonara. Això sí! No ens vam oblidar pas de mirar el partit del mundial de futbol.

Un dia més a la butxaca, ja era dimecres i per no perdre el ritme una magnífica etapa de 9 km ens esperava, al final de l'etapa, amb el poble de Zumaia ens trobaríem. Aquesta etapa la vam gaudir molt, etapa costanera gairebé en la seva totalitat, on podíem observar els dibuixos de les pedres al mar i el verd dels turons arran de costa. No oblidar l'esmorzaret que ens vam menjar al poblet de Getaria dins la seva fortificació del s. XIV i XV. Un cop a Zumaia vam deixar que passés el dia m'entres ens remullàvem a la piscina i un cop el sol es començava a amagar l'horitzó, vam sortir a veure l'església de "Ochos Apellidos Bascos" i els penya-segats que tant característic fa aquest poble.

Avui toca una de les etapes més llargues, Zumaia – Deba, 15 km de camí, platja, turons, vinyes, pluja, verd, fang i paisatges impressionants. Una de les etapes més maques que vàrem fer durant la nostra estança al País Vasc. No us enganyarem, ens vam cansar si, però és que el plantejament de l'etapa era el següent: camina, foto, puja a la muntanyeta, foto, camina, foto, baixa per fer un altre foto, camina, foto i així durant els 15 km.

Un cop arribat a Deba vam buscar un bon parc on poder dinar i a la tarda vàrem descobrir una miqueta del folklore basc, unes tapes i un bon partit de pilota basca vàrem veure. Relaxament total, ja que el següent dia no ens tocava caminar.

Divendres 13, dia esperat, ja que avui no toca caminar. Agafarem un tren a primera hora i anirem cap a Guernica uns 30 km al sud de Deba. El tren per això, l'agafarem més tard, ja que la "llamada de la naturalesa" va cridar a un dels nostres consellers i el tren se'ns va escapar, cosetes que passen.

Un cop a Guernica e instal·lats a l'alberg, tocava donar voltes i voltes pel poble, crec que aquest petit poble lluitador i amb molta història ens va enamorar a tots. Bunkers, refugis, el Guernica, el parlament, mil coses vàrem veure. Això si sempre amb el Pokemon Go obert al mòbil, no fos cas que se'ns escapés algun Pokemon!

Avui no abandonem la zona de Guernica, agafem un petit bus de línia perquè ens apropi una mica al Bosc Encantat d'Oma, famós pels seus arbres pintats. Un cop allà vàrem fer una petita ruta d'uns 7 km on avançàvem entre arbres majestuosos, pintats de tots colors i que algun semblava que ens observés i tot. A l'acabar vam fer un dinar allà mateix i tornarem al poble per descansar, sopar i preparar-nos per l'etapa del dia següent.

Últim dia de la setmana, diumenge, per davant una etapa de 12 km però completament plana, vàrem anar remuntant pel riu Mundakako Itsasadarra fins a arribar a la zona de Urdaibai, reserva de la biosfera. El nostre plan de vida era: piscina, veure com pujava la marea m'entres desapareixien totes les platges i com no, però ja per acabar, veure la gran final del mundial de futbol. Etapa de xarrar, compartir vivències i fer uns bons riures.

Un matí més, la ruta ja estava arribant a la seva fi, però no perdíem les ganes de continuar caminant més units que mai. Avui tocava arribar fins al Cabo de Machichaco, la punta més al nord d'aquest petit país. Camí costaner, ple de camps verds.

Cap al tard ens va enxampar una petita pluja, però no ens anàvem pas a queixar, la meteo s'havia portat molt bé durant la ruta i ja cap a última hora de la tarda els núvols van marxar i vam poder gaudir de les grans vistes que ens proporcionava el cap. Amb Gaztelugatxe per una banda, tota la costa que ja havíem caminat per l'altre i amb el nostre amic far il·luminant-nos tocava fer un bon bivac sota un mar d'estrelles. Etapa i moments que se'ns quedaran gravats a foc a la nostra memòria.

Avui si que si, última etapa de caminar d'aquesta magnífica ruta. A primera hora vam posar-nos direcció a Sant Juan de Gaztelugatxe. I ja sabeu que qui s'aixeca ben d'hora ben d'hora, no troba turistes als llocs i així va ser. Vàrem poder gaudir de les vistes i fer un petit mos a l'església. Un cop començava a arribar la gent, vam posar-nos direcció a Bakio, poblet petit de surfers i amb bona gent allà on anàvem.

Per no perdre el ritme avui també tocava aixecar-se d'hora, treure'ns les lleganyes dels ulls i agafar un bus per anar a la capital, Bilbao. Un cop arribats a la capi, vàrem deixar totes les nostres coses al hostel i a fer el guiri! L'estadi del Bilbao, la catedral, el museu més arrugat del món, el riu Nervión, i els seus carrers i carrerons, no se'ns va escapar res. I com no, no podíem estar a Bilbao sense menjar-nos uns bons pinxos, així doncs que després de fer-nos una bona migdiada vàrem anar en cerca d'algun bar que ens pogués alimentar a la mateixa hora que vàrem descobrir el barri antic de la ciutat.

Avui sí que si toca dir adéu aquest petit gran país que ens ha obert les seves portes durant 10 dies. Experiències, records, moments, vivències, riures i moltes coses més són les que hem viscut durant aquests dies, i tot això no hagués estat possible sense un clan unit, lluitador i valent. Gràcies a tots 5 per fer d'aquesta ruta i sobretot d'aquest any, un any inoblidable i ple de records que ens endurem allà on anem.

Róvers!

Servim!

CUINA I INTENDÈNCIA

Llibre d'or

El campament: un espai excel·lent d'aprenentatge i convivència

Aquest estiu he tingut l'oportunitat de viure i gaudir d'uns dies de vacances fent d'intendent en el campament que l'A. E. Champagnat va organitzar a Senterada. Han estat uns dies genials compartits amb els infants i monitors del CAU.

És un privilegi poder participar i col·laborar en el desenvolupament del campament des d'una segona línia d'acció. Des de la petita carpa de cuina, mentre bull la sopa i vas tallant uns tomàquets per l'amanida, es pot observar com els nois i les noies juntament amb els seus monitors i les seves monitores viuen amb intensitat cadascuna de les activitats i dels moments de la vida del campament. Quin regal!

No ha estat el primer any que participo en un campament fent d'intendent. En anys anteriors ho havia fet en els campaments que l'Associació Mà Oberta i Cor Obert organitzen per a tots els infants que l'associació té en les diferents escoles maristes.

Aquests anys han estat una oportunitat única per seguir gaudint de la natura amb els infants i joves, alhora que reviure aquells moments màgics que van quedar gravats en la memòria d'aquells primers campaments viscuts com a acampat.

Súper equip de cuina i intendència

Uns mesos abans d'aquests campaments, va arribar a les meves mans el llibre **“Orgull xirucaire”** de l'Elisenda Rovira. En la introducció, quan parla del poder de la xiruca, la guitarra i la canadenca, escriu:

“Els campaments eren el millor moment de l’any. I mentre ens ho passàvem bé, ens canviaven per dins i per fora: tornàvem una mica més morenos i bastant més bruts que en marxar, però sobretot més grans, més autònoms i encara amb més ganes de viure i de menjar-nos el món. I si tot això a algú li sona cursi o ingenu, és perquè no sap el secret més ben guardat: els campaments ens van ensenyar més coses que el millor màster de la universitat més prestigiosa.”

Això és el que m’ha suposat participar en aquests campaments, portar a la memòria aquelles quinzenes d’estiu en les que portava la motxilla plena de tot el necessari, però especialment de molta il·lusió. Primer va ser d’infant i, anys més tard, de monitor. Moments per viure i aprendre allò que en cap altre lloc, fora d’un campament, es pot viure i aprendre.

Ara, anys després i com a intendent, ha estat un goig poder formar part de la vida del campament de l’A. E. Champagnat donant suport a l’equip de monitors en aquells aspectes més materials, però no menys necessaris, com és el menjar i altres petites tasques de manteniment del campament; per tal que ells, els veritables herois i heroïnes d’un campament, el kraal de “monis” es dediqui plenament a fer dels campaments una experiència única per als infants que formen cadascuna de les branques.

Quan l’Elisenda Rovira, parla dels intendants en el seu llibre, ens recorda com *“Algunes vegades els mateixos nois i noies, de manera rotativa per equips o patrulles, s’encarregaven de fer el menjar. Però sovint no era així, sinó que els caps o monitors demanaven ajuda a amics o companys perquè se n’ocupessin. Eren els anomenats intendants.”*

Així és com vaig arribar al campament, gràcies a uns companys que van voler comptar amb mi per col·laborar en aquesta tasca dels anomenats intendants. Gràcies Montse i Enric per la vostra acollida i pel vostre mestratge.

No vull acabar sense dedicar unes paraules d’agraïment a tot l’agrupament per confiar en mi, i de manera especial, al kraal de monitors i monitores que, ja sigui al campament o fent ruta, heu dedicat no només aquests quinze dies, sinó tot un curs a fer de l’educació en el lleure i de l’escoltisme, una eina per ajudar a créixer els infants en valors d’autonomia personal i compromís social. I ho feu amb aquest **“entusiasme sospitós”**, del que parlava Carles Capdevila en un dels seus articles publicats al diari Ara: *“Són uns éssers estranys d’entre 18 i 25 anys que es fan dir monitors d’esplai, o caps d’agrupament. Els reconeixereu perquè pringuen totes les tardes de dissabte als caus muntant gimcanes, perden els caps de setmana fent excursions i malgasten la Setmana Santa sencera i quinze dies del juliol anant de campaments. I tot sense cobrar res i amb una passió que no pot ser bona per a la salut.” I afegeix més endavant, “I a sobre se’ls veu feliços, i —el que és pitjor— a la canalla que cuiden, també.”* Gràcies, heu estat un molt bon equip!

Gràcies, també, a tots els infants que heu participat. Gràcies per la vostra vitalitat i per l’entusiasme que heu posat en totes les activitats que heu realitzat amb els vostres monitors. Ens recordeu que més enllà de les aules, en contacte amb la natura, hi ha un espai excel·lent d’aprenentatge i convivència.

El vostre pas pel campament va ser breu però intens, parlo de vosaltres, les famílies, amb les que vam poder compartir el darrer dia. Gràcies per confiar, any rere any, en l’Agrupament. Estic segur que l’equip de monitors volen continuar compartint amb vosaltres aquest apassionant camí d’acompanyament dels vostres fills i de les vostres filles.

A tots, gràcies! Aquests dies de campament, m’he sentit un escolta més i he pogut recordar moments entranyables com els que descriu l’Elisenda Rovira en el llibre, i que recomana per a tots els que tornariem a anar de campaments. Qui s’apunta?

Finalment, desitjar a tot l’Agrupament un bon inici de curs!

Sergi Delgado

Referències bibliogràfiques:

ROVIRA, E., *Orgull xirucaire*, Columna Edicions, Barcelona, 2018
CAPDEVILA C., *La vida que aprenc*, Arcàdia, Barcelona, 2017

DIA DE PARES

Sort que al final es va aixecar el dia!

Senterada 2018

24_SAP OCTUBRE